

per eandem non actionem totalem. Periri negando unitatem,
hunc temporis non a una quaque causa per distinctam non actionem
pendebit effusio, quia si sunt causa totales, et eiusdem
ordinis, una sublata, et alia remanente, adhuc per
seuerabit effusio quia aliqua accidat mutatio in actione,
per quam causa quae remanet talem producat effectum.
Unde sic animi confirmationis esse falsum. Et
non idem non effusio potest totaliter pendere a hac et
a illa causa, in implicat eandem actionem esse degen-
erantiam a pluribus totalibus, quia unum se ipsa esse de-
pendit, effusio non pendet mediante actione. In ob-
iis. Actio sumit unitatem a hoc productis: quia cum huius
productus sit unus, actio et una erit, licet esse sint plu-
res et totales. Periri actionem sumere unitatem in
essentiam a hoc, non numerice, alioquin eadem
non erit actio per quam Deus se solo producit hunc
lorem, et per quam sit cum igne illum producit.

Vergetur, duas causas partiales quarum utraque
sola potest totum hunc effusum producere, v. g. duo lumi-
nosa, quorum utrumque seorsim potest producere totam
lucem, quae est in hac superficie, produunt hanc
unica actione: quia et si totaliter producerent, unica et
actione producerent. Probatur contra, quia alio illum
sublato adhuc perseueraret eadem lux in adigna-
ta superficie: sed ex eo colligebamus plures
causas totales influere in effusum per diversas actiones,
quia sublata una adhuc maneret effusio: quia possunt
totaliter per eandem actionem illum producere. Periri
negando unitatem, cuius in confirmatione falsum
adsumitur. Nam non dicitur unum causas totales produ-
cere per diversas actiones effusum, quia una sublata effusio
manet, sed quia una sublata, adhuc manet actio, qua

ille effus a balia ca pendebat. In pposito uo casu n' manet
actio que producebat. Luc a b ut ag³ ca; sed illa subla
ta da huc a lia tota hie actio a ga le hieca

Ultimo. Deus sibi cum sole producit hanc le
comp unam no actionem: q' remota sole potente eand actio
nem continuari, et cum Deus solus sui diuini priuile
ipso cum ca 2^a iam eadem actio pendebit ad vris prijs.

Contra q' dicit, q' nulla apparet implicatio, nec ex p. ca, nec
exp. effus, nec ex p. actionis, aut vium sibi. Non ex p. ca, q'
illa actio eandem ordinem hie ad Deum, q' est vere

illius totale priuile, cum actio, qua Deus producit effus
sibi cum ca 2^a te sit a ca 2^a. tota m' ab a Deo. Non ex p.
effus, q' si pot' illam actionem trahi a ca 2^a, et a Deo, pote
re et illam trahi a solo Deo. Non le pugnat ex p. actionis

q' dicitur, q' actio totum suum esse hie a p'no p' ordinem ad triuiv.
Sed non le pugnat ut vidimus ex p. prijs, nec ex p. trijs, q' et
non le pugnat ex p. actionis. De hie le pugnat ex p.
actionis, q' cum sit imm. dependens a ca 2^a sibi et a Deo

centratu p'ca ab utroq' non pot' esse dependens a solo
Deo. Unde le pugnat p' ordinem ad priuile agus centratu
dependet, atq' adeo q' Deus conseruet se solo, q' produ
cat effus, quem sibi cum ca 2^a conseruabat, q' produ
cebat, in sui semp actione id prestabit.

Sunt m' q' asserant Deu' intensiue con
cursu, sed eandem lois producere effus, quem producebat
cum ca 2^a. Verum n' satis percipere potsum qua lois id
constet. Nam si Deus cum sole producat hie aere lucem

ut quatuor, nec intensiue, nec maiori concursu indigebit ut
illam solo producat, et p' dicitur, q' maiori intensiue concur
sub commensuranda est cum maiori intensiue pri: sed

Luc aque intensa est ut supponimus, q' frustra ponitur
major illam intensiue diuini concursus. Quod attinet

ad extensionem eodem pbati mo, nam tunc major extensio
concursum legitur, cum tunc magis extensio in subto:
Sed in eodem subto in quo Deus cum ca² producebat
Lucem, mo illam producit solus: q^o non opus est ut magis
extensio unius. Deo concursus illum e^o intentionem
in perfectione entitativa: sed contra est, q^o concursus mai
or perfectio entitativa, maiorem etiam perfectionem en
titativam hi legitur: sed tunc est idem: q^o non legitur
magis perfectio entitativa concursus ut producat a solo Deo,
quam ut producat a Deo et ca². Major est certe,
q^o concursus q^o transit ad eundem no^o tunc sunt eundem sp^o.
Sed inter unum eundem sp^o non datur maior perfectio entita
tiva ut constat: q^o quo res illa datur, danda est et maior per
fectio entitativa in no^o, cuius ille est factus productio.

Deinde argumenti: Major concursus in
intentione legitur, ut Deus p^o illum suppleret defu
ca². cum de solo illum producit: Sed ad hoc legitur
aqualis concursus illi, quem Deus et ca² it^o exhibebant,
et non maior. Omitto hanc opinionem tacite concedere Deum
non posse p^o concursus eundem sp^o cuius erat ille quem
sibi cum ca² adhibebat, eff^o de solo producere, cum mul
ti sint eff^o q^o nullam intensioem habent. Nam tunc con
cursum dicitur concursus, q^o tunc p^o illum producit intensio
nem recipit: Sed Subiecta et Quantitas non recipiunt inten
sionem: q^o ut Deus illas de solo producat, cum non possit
intensioem impendere concursus, exhibebit alium d^o
s^o sp^o, etc. non poterit de solo eas entitates producere,
quorum primum falsum est, cum sp^o actionis a no^o de su
maki, secundum et impium et absurdum. Non hoc q^o concursus
q^o a solo Deo adhibet maiorem aliquam intensioem, q^o per
fectionem entitativam: sed solum nec d^o in a p^o applicatione.

Nam ille prior sit applicabat' sicut a Deo, et totus actus 2^a cum nihil sit in actu producti, quod non sit a Deo, nihil est quod non sit actus 2^a: sed licet quem Deus se solo impendit applicatur a solo Deo: applicatio uero diuisa, L in intentione, L in entitate specifica tenuerunt

Obij. Actio specificatur p' trini a quo procedit: sed Deus et ius 2^a sunt diuisum p'imum a solo Deo: q' actio qua est a solo Deo est diuisa sp'is ab illa q' est a Deo et actus 2^a. Deinde, cum sp'is se excedant perfectione entitativa, erit perfectior in sua entitate. Non pot' n' esse a quo perfecta, non est ratio ob quam sit imperfectior: q' erit perfectior. Distingui uo p' p'imum p'bat, nam creatio et generatio distinguuntur sp'is: non possunt distingu' p' trini, si idem sit unius q' d' distinguuntur p' p'imum, nam creatio est a solo Deo, generatio a Deo, et actus 2^a. Requir' actiones distingu' p' tris matr' sumptis. Unde creatio et generatio si eundem oio trini habeant' distinguuntur sp'is, quin falsum est posse e' esse a quoquam distinguere nem' specificam a p'io. Idem: n' tris pot' a Deo produci per generationem et per creationem. Melius n' ut hanc intelligo querendum uolentius est.

Articulus sextus.

V' Actiones sumant' spem a principijs

Agram' p'ini huius q' tribuunt aliq' d' Thom. 1. 2. q. 1. a. 3. p' rationibus confirmatur, quod sit apponemus, et illam solutionem ut facilius adhib' fiat ad opinionem quam uera coluimamur. 1. Actio transcendentis, et essentialis respicit p'imum a quo procedit: q' ab illa spem sumit, et ob id esse illuminatio erit diuisa sp'is si fiat a solo et a Deo sit, ab illa que ferret a solo Deo

ant huius argumenti probati est superius act. Contra confirmati, quod
relata transcendentia lia naturae et motus quos respiciunt.
V. g. uinculo et sicut, et sic de reliquis: quod et actiones distinguere
in propria natura, ad quae transcendentia referunt. Relati ne
gandi confirmati. Ad confirmem dicitur relata transcenden-
talia sumere speciem a huius, quem ultimata respiciunt, et quasi
ultimum actum agno detrahere. Unde cum prius et non prius
ita se habeat ad actionem, a motu et non a prius illa sumet speciem.
Et non autem procedat a prius, nisi prius non elicit actionem
nisi ordinata ad terminum, quae prius huius est quodammodo ultima
actibus specificans actionem. Quia quod huius sunt subordinata,
speciem semper sumit ab eo cui alter subordinatur.

2° Relati specificati per functionem et per terminum:
quod et actibus specificabitur per prius et sic ut solutum huius. Dicitur
aliqui huius pendere centraliter quoad speciem a huius, et non
a prius propria ab illis specificari, actiones uero non ita pen-
dere a prius cum ab aliis dari possint. Verum huius solutio ad
quarta non est. Et non actiones in specie, ab altero, sed ab illo prius
aliqua non pendunt, nisi in suam singularem existantiam
a certis. Tunc prius centraliter dependunt, ut supra probati est.
Deinde quid dicunt si aliqua dicitur actiones, quae in specie
hunc gradum a dicitur agente pendunt. Melius quod huius
assignando maiorem locum, quod actibus ab huius produere huius, et
quodammodo ultimata illum respiciens, non ita relati.

3° Actiones vitales, et non vitales habent
quodammodo speciem: sed non possunt huius hanc distinctionem a huius:
quod huius illam a prius. Minus probati quod si Deus se solo produ-
cat terminum actionis mei in huius quod huius non est negandum
illa actio quod quam Deus producit non est vitalis, et non huius est
idem: quod actio vitalis non sumit speciem a huius. Maior quod, quod
actio vitalis dicit centraliter ordinem ad prius vitam, quod
differt speciem a non vitali. Contra uideatur bona, quod actio Dei

productiva ipsius in, specia n est vitalis, qd Deus agens e non
 auit p illam: qd ee vitalis desumit a prio actione et n
 a ho. Actui negando maiorem. Ad quod intelligendum ad ee
 1. actionem vitalem duplici mo accipi potest, 1. duplica
 tice, quatenus est vitalis, et dicitur cen hali unitatem moda
 lom ipsius actionis cum extrinseca denominatione a prio vi
 tale, 2. specificatice, 3. actionem qd est vitalis n includendo
 ipsam extrinsecam denominationem. Si primo igit mo sumat ac
 tio vitalis distinguiti spei a non vitali. Quomodo opus a bus, et
 equo rigor duplicatice sumpti spei non differunt. Hoc in n po
 uenit ex ipsa intrinseca actionis unitate, sed ex denominatione
 extrinseca quam involuit. Si 2 mo sumat quod pars argume
 tum debet procedere, ut aliquid probat tunc om est non distingui spei.
 Unde adverteat 2. actionem vitalem de duplicatice sumptam non
 ee unum per se, sed unum paracidentis compositum ex modali
 unitate actionis, et denominatione extrinseca a prio. 3. Denomi
 natione extrinseca differre spei pro ratione spei a qd desumu
 tur. V. g. denominationem cogniti, qua hnt la pte cognitio
 ne applicata de qua hnt a cognitione humana differre spei e
 qd cogniciones a qd desumunt spei differunt, qd simili mo
 om d. de actione libera et non libera, ut dicitur bar. d. i. p.
 47. Sect. 3. no. 18.

Sunt qd asserant actionem vitalem et n vita
 lom distingui spei per unionem vitalem, cuius actio est pro
 ductiva, nam actio vitalis. V. g. productio huius cordis, in
 se ductio et est talis productio unitatis quam hnt conspici
 cum ipso. Hanc qd unionem appellant vitalem, et a se sequunt
 p illam actionem vitalem et non vitalem, productiva eius de
 hi differre spei. Sed hanc solutio in multis deficit. In primis
 n argumnti et procedit de actione non vitali, qua et uniat
 tum potest. Alioquin planum est actionem qua Deus affice
 rit conspici non unum sub et qua aliquid illum afficeret

unum, differre sp̄i ex p̄. tri' malis, q̄i altera est productiva
unionis, altera uō minima. Quod p̄bat q̄i si Deus se solo
utramq̄ exerceret actionem, haecenus illa differrent sp̄i:
q̄ non differunt ex p̄. prij, sed ex p̄. tri' malis. Si uō Deus
producat comp̄tum illum cum unione ad poam, cum unio dis
tinguat p̄ extrema anita, erit eiusdem sp̄i cum unione que
fit p̄ actionem uitalem. Quomodo ergo actio non uitalis ab il
la distinguit sp̄i per unionem? Si uō uelint unionem dif
ferre q̄i fit p̄ actionem uitalem, manifeste patunt p̄num
et supponunt actionem uitalem differre sp̄i a n̄ uitali, quod
erat p̄bandum. Quod si actionales non differunt sp̄i, quomodo
uniones per illas differant? Deinde unio non bene dicit uitalis,
uitales n̄. diu illud, p̄ quod aliquid uiuit: p̄ illam uō unionem
nec animus, nec p̄ra uiuunt, sed p̄ productionem comp̄is et
unionis, ut saepe dictum est.

Ut dictum producamus objectionibus tenendi
est cognitiones et uisiones eiusdem ob̄i ap̄is sp̄i distis. V.
q̄. ab humana et Angelica differre sp̄i non ex p̄. prij, sed ex p̄.
ob̄i. falsis, q̄i nimirum ob̄ium sub alia capacitate attingitur
ab Angelo, sub alia ab homine. Et n̄. illa capacitas non se pre
sentat ut talis in ipsa cognitione, se presentat ut accessite:
hoc est se presentat ut ob̄ium sub tali capacitate, et hoc satis est
ut ex p̄. ob̄i. cognitiones illae distinguantur, q̄ et planum est
in cognitionibus eiusdem sub̄i. Nam cognitio cuius albi in oca
lo, et cognitio illius in phantasia distinguntur sp̄i, q̄i nimirum
ob̄ium tale utriusq̄ cognitionis, diuisum est. Nec oby. uisione
Beatam, et Amorem Beatam Angeli et hominis non differre
sp̄i inter se: q̄ poa hominis, et poa Angeli non hnt ob̄i.
falsis diuisi. Nam uisio et amor Beatus in Angelo et in
homine hnt eod̄m ob̄ium tale, q̄ et in actibus sup̄nalibz
non desumit in ex p̄. poa, quantum utraq̄ uincunt ob̄i. ali
atq̄ habet eandem capacitatem supponit in ob̄i. De ex p̄.

et Luminis gloria, et ex p. habitus, vel auxilij eleuatio pram,
q sunt eiusdem spci in Angelo et in Homine.

In tenendum est actiones in illis et uoluntati
specificari p obta, nisi quatenus obta specificant nos ipsarum.
Nam actiones sunt in intesece in tris, quorum sunt partes productio
nre, qd in reliquis partibus agnoscentibus et appetentibus dicitur.
Deinde actiones eiusdem spci posse esse a pnt spci diuisis, nam huc
potest produci a solo, 1. a solo Deo, 2. a quouis Luminoso, ac
homo uo, tam diuisi pna certatq le piciunt, non pnt diuisi
sunt, sed pnt conueniunt in hoc, quod sunt pna productua lu
cis, et qua in sua potestate illam continent. Unde nulla diuisi
tate specifica excogitari potest in actionibus ex p. horum pnam
ad que referuntur transcendentaliter prout inter se conueni
unt.

Est q. 2. scia q a sunt actiones distingui
p nos ad quod tendunt. Unde et pna uarietur, si tri producti
sunt eiusdem spci, actiones erunt et eiusdem spci. Hanc pba
biliterm ex illis mat. bar. disp. 48. sec. 3. quem sequuntur ple
riq. RR. Primum sententia desumit a S. consensu, q docent
Visionem Beatam in homine et in Angelo esse eiusdem spci,
cum in pna agg procedunt spci differant, qd simili de amore
Beato dicitur. Nec soluit difficultatem q dixerit actus illos
specificari p Lumen gloria, 2. p habitum charitatis, q obuiis
demonstret in Angelo et in Homine. Nam Lumen so Lum non
est ad eorum pnam Visionis, nec habitus amoris, sed
in illis cum lumine, et uoluptas cum habitu. Unde in illis
Humanis cum lumine gloria est pnam distinctionem spci
a b illis Angelicis cum lumine. Gloria

De q utruq in illis, cum obuiis concurrant, et
in pnam obediens influere in actum prout conueniunt inter se,
si in sua continentia pna Visionem Beatam, qm dicitur de
Lem, et ipem ad produendum calorem influere, qut inter

se conueniunt in eo ut sint principia caloris. Confirmatur
tenens eadem in reliquis causis, quod si eadem species diuersae
concurrant ad effectum eiusdem speciei non concurrunt prout sunt
diuersae, sed prout conueniunt: quod ex illis nulla potest deduci speci-
fica distinctio inter actiones. a quo probatur, quod sol et Deus ve-
ri in se habent ad producendum ignem, nisi quod illum continent: quod
concurrunt nisi prout inter se conueniunt. Dico et ignem non
currere ad productionem a seipso et tamen non continet illum emi-
nenter: quod saltem ignis, quod de reliquis causis uniuersis di-
stinctus est, non conuenit in eam conuenientiam. Reverti regando ostendit
nam se non continet ignem productum eminenter ut Deus et sol
absolute tamen illum continent. Ratio uero in qua conuenit cum Deo
et sole, ea est, quod sit primum continens talem effectum, contin-
ere uero eminenter, quod tamen iam sunt locis magis obtritis et per-
turbatis. Exemplo aliter declarant. Nam emanationes sensus
in homine et in equo sunt eiusdem speciei, quod sensus emanant ab
Anima rationali in gradum sensitiuum in quo conuenit cum anima equi.
Unde nulla potest cogitari diuersitas ex se: prius aeris ut illae ema-
nationes sunt diuersae speciei. Nec obstat quod anima hominis et equi
conueniant uniuersae eo in gradus. Dico uero, sol, et reliquis id
uniuersae conuenire aliquo in gradu non possunt: Ratio non est, quod
sub aliqua similitudine conueniant, sed non sit gradus certae simi-
tudinem aequitatis participent. Et probatur quod oblatuoluntatis ut illi
debet speciem non oportet ad ut uniuersae conueniant aliquo in gradu
sed sufficit, si sub certa similitudine considerentur quod de ratione di-
stincta.

Vlt. Causa equiuoca, V. G. Sol et Deus quod concur-
runt ad producendum calorem eminenter illum continent: quod etiam
eminenter continent actiones eiusdem speciei, cum actione qua
calor alium producit calorem: quod per actiones eiusdem speciei illi
producent. Prima probatur quod non ob maiorem rationem in calore qua
in actione. Sed Deus et sol eminenter continent calorem
in ordine ad productionem: quod et eminenter continent actiones.

Hic quibus facile respondere posse ad illa argumenta q' in
contrarium adduci possunt docet Bar. cit. Sect. no. 12. quae et
sciunt hanc sententiam non solum probabilem, sed meo iudicio superi
probabilioram

Obij. Ergo hactenus a voluntate in actiones
specificari q' p'ia. Probat' q' p'ia hae non concurrunt ad ca
sas actiones nisi que illas in se continent: q' loo ob quam ac
tiones sunt eiusdem speciei est ipsa convenientia p'iorum ag
p'ia specifica distinctio actionum de sumenda est. hanc hanc
argumentum si paululum premat aliquam difficultatem h'is vi
debit. d' in p'ia n' continentia actiones nisi in ordine ad h'is il
lam. Unde ultima loo et h'is q' dat speciem actioni sunt tri
que ut loo respicit, et tantum locis ag' detrah', p'ia uo que con
tinent h'is. Lam uo loquimur de h'is hanc transcendens sumas
resompe speciem a h'is quem ult' principat', ac tanquam hanc
detrahentem respicit, quod ult' confirmatur exemplo visio nis
Beatae, que non ugnat speciem q' creaturas, quantum et est
h'is perceptio, te n' h'is Beate mo' quisionem, h'is, mo' il
las ugnoscat, romp' uisio est eiusdem speciei, q' nimirum sumit
speciem a principali subto ad quod primario se fertur, et q' quod
sub illa specifica loo detrah'it. Tu q' in actionibus, cum p'nci
paliter, et tanquam hanc a qua detrah'it respiciant h'is ab
illis speciem sumunt et non a p'is

Adverte ergo actionem loem genericam sumi
ere ab agente, specificam in a h'is. Nam actio non distinguit
ale h'is subditis generibus, nisi prout dicit l'um ad ag
ens. Nec id notum est: i. genericam nem ab alio, ab alio
specificam remane. Nam calum et lapis nem genericam su
munt a corpore, specificam uo a p'is h'is, et q' barre, q' ab
uno eodemq' no agente procedunt actione. H'is distinctio: q'
Et actionem genericam a agente recipiant, specificam ab
illo recipere non possunt.

Non desunt in q̄ agerant posse et actionem sumere gene-
ricam unitatem a hō, q̄ et ageratur a b a gerente, in q̄
dicitur ut uia ad hōm, a c p̄ adeo a b illo unitatem potest
recipere. quibus si o b y. hōm cō quid analogum, cum dan-
tur actiones ad entitates diuersorum primum, cō p̄ cō
non posse actionem uniuersalem ab illo sumere. Lex n̄
dicitur eē, ut id quod dat unitatem sit aliquid uniuersū,
ut in logica p̄ bari est examplo uolūti exid, q̄ cum sit
uniuersū sumit unitatem a b unde q̄ e analogum. In
agens et analogum est: q̄ si p̄ analogiam non po-
tunt unitatem a hō recipere, nec et a agente recipere.
Absolue in om̄ actiones magis sequi analogia terminū,
q̄ cum illis identificantur, quam agentium, q̄ extrinsee
in illam predominant, et p̄ cō potius sumere genericam uni-
tatem a agente. Deinde q̄ lū agentis sunt hō, ni-
uō totum sunt solum uia.

Inquirendum testabat sub h. huius q̄ qua
lacione actio comparatur cum cō hōi et mē. V̄ minimum
sit illarum causalitas, et qua loci ab illis pendeat;
sed hoc iam praediximus in tractatu de Causis, qua p̄
ad alia gradum faciamus

Quaestio secunda.

De Actione per ordinē a hōm

Art. I.

Qua lacione actio suum hōm respiciat

fore ex superioribus. Liquidum manet actiones centrali respicere trii
 quorum sunt tales productiones, quae est snia. Nav. disp.
 48. sect. 2. no. 7. qui communem esse ad se int. inter. Theol. leg.
 in 1. dist. 27. Cam. sequunt. Molin. 1. p. 9. 12. art. 2. disp. 1.
 et 9. 27. art. 1. disp. 2. memb. 2. Vasq. 1. p. disp. 138. no. 5. P.
 ratione. Actio centrali est calitas esse efficiens: sed calitas
 non pot. intelligi sine nisi ad offum, q. p. illam accipit esse: q. actio
 non pot. concipi sine nisi ad. huius. Major est nota et a libi.
 pbata. Min. ostenditur, q. calitas est via et tendens esse
 in suum offum: sed via et tendentia non pot. concipi sine
 nisi: q. est. Et peculiariter pbatur in actione, q. calitas esse
 efficiens ostenditur productioni sui tri: sed productio non
 pot. concipi sine nisi: q. actio sine nisi concipi non poterit.
 Deinde actio est nisi tri: sed nisi dicit centrali em luum
 ad rem modificatam: q. actio istum dicit ad huius. Vlt.
 q. eodem modo se habet actio ad agens et ad huius, ut unio
 ad extrema, quae huius coniungit: sed unio dicit centrali em
 ordinem ad extrema: q. etiam actio centrali em dicit ordinem
 non huius ad agens sed esse ad huius.

Probant haec quas haecenus adduximus
 actionem absolute, quae comprehendit transcendentem et imma-
 nentem, huius centrali em ordinem ad huius. Verum q. de
 immanentiibus alig. dubitant, de illis eadem. Satis eorum erit.
 Quod pbatur p. possibilibus argumentis. Deim q. actus imma-
 nentes quales sunt cognitiones et appetitiones includunt
 veras, ac reales qualitates: sed nulla vera entitas ponit
 demus in verum nisi pbatur de pondiam acti affectiva, quae
 dependit est actio: q. et includunt veras et reales actiones
 quae ad eas qualitates terminantur: sed nisi actio q. huius trii
 quem pbatur producat, dicit ordinem ad illum centrali em: q. ac-
 tionem immanentes centrali em ordinem dicit ad huius. Nec.
 Artes in 9. met. cap. 9. cum dicit hoc inter se esse disimem

inter immanentes et transeuntes actiones, quod p transeun-
tes aliquid de n p immanentes, voluit significare nisi p actio-
nes immanentes nihil fini extra suum agens, et sic per
transeuntes. Et tunc in actionibus immanentibus vitales sicut
tem per arum cognoscendum deo dari ut coniungant o bium
pria, quod duplici modo pot considerari illi coniunctum, q in
hoc prius fecerunt, qd cum prius concurrat ad sui cognitionem.
Hec autem si ob hoc non sunt proportionata prius ut sunt Angeli
et Animae separatae sui intellectus et Deo intellectui. Beatorum
supplet o bium p spem imprefam. Vel consideratur coniunctum
nisi in lactione tri, q nimirum huius actionem prius. Hoc uo
nullum o bium pot p se ipsum prestare, sed semp debet
dari aliquid p priam productum, qd actionem huius. Ceterum
in primis in Deo n visionis Beata, est n o bium maius
proportionatum prius, q actio semp est in eo qd patet illam huius.
Sed in Deo nulla pot dari actio quam huius ut ex ipso huius mani-
festum est q nani aliquid concedendum qd ipsam facti
huius, hoc autem non pot esse nisi imago vobis producta per ac-
tionem in ipsa prius que cognoscit.

Deinde patet in vobis, q actio et immanens
nondicituram q huius entitatem p priam, sed solum modum huius.
o nani debet dari aliqua entitas cum qua identificeatur, q sit p
illam producta. patet contra, qd illa nisi n pot esse nisi vera et
realis dependentia: sed vobis non huius in se, q illam dependentiam
a prius que immanenter operatur: nec et prius illam pot huius a se
ipso: q in ipsa prius datur aliqua entitas p talem dependentiam
producta que sit illa facti huius. Nec dicas dependentiam hanc
vobis. Sed ista ponitur a prius, et ideo non intelligere huius, q q illam
dependat. Hoc n falsum est vobis, qd n est verum de actio-
ne immanente, et verum est de transeunte: vis n actio to
immanens, quam transiens est immanens dependentia a prius, et p se
ipsa ab illo dependet. Deinde ut advertit Scotus. disp. 48.

Caro satis superioribus argumentis demonstrati, q' meo iu-
dicio conuincunt ad eam actionem, siue transcendentem, siue
immanentem legi trini & illam producti. Nec eor' trans in
Visione B. esse subiecti pot, nisi declinatio in rationem
et in actionem, q' male a se mouent Beatos Deu videre
& ipsam uisionem increatam ipsius Dei

Obi. si Beati n' h'nt impressam Dei spem q' et
expressa n' indigebunt. Negati conuic, q' c'ntia diua conuincit in
ratione pri' obiectiui pot. supple. re imm. concursus spei intelligi-
bilis, non pot' in impressa h'nti actionem pri', ut ptamum est.
Adde. si Beatos se mouent de facto spem impressam q' quam Deu
cognoscat in huius sicut est in se, de pot' in absoluta pot' est
tam h'ntes. Nec n' aliqua repugnancia conuincit in imagine impressa,
q' non conuincit in expressa, et n' hanc uis h'nt. Inca concedit.
Deinde concursus immediatus Dei cum in h'nt Beati ad cognitionem
e' Libanon d' non parum, ut sit concursus a homin' o'porum.
VII. Diua' le locis non concurrere imm. ad uisionem Beatam,
Deo diuam c'ntiam. sum n. Beata uisio, ut cognitio intuitiua di-
na c'ntia sicut est in se, ac illa sit tracta tribus diuis per-
sonalitatibus n' pot' q' uisionem Beata cognosci c'ntia, q' n'
re locis cognoscantur. cum q' illa eminenter conuincant in
c'ntia, et imm. nullum pot' h'nt concursus actiuum, sufficit
immediatus concursus c'ntia ut cognoscat, qua de le uide' Bar.
de Doo Uno et Sing' tract. 1. Rb. 2. cap. 23.

Solent alig' quidam not' locis d' saltem diua
uirtute dari pot' actio sine h'nt. Verum si facta locis aliquid
q' h'nt, q' h'nt n' in natura, sed nec et diuisis e' pot' em' actione
sine h'nt. sum n. uis ad h'nt in uirtute sit c'ntia, quomodo
potent' aliqua ab illo absoluto. et cum uis actio sit pot' em'
h'ntis, quomodo dari potent' sine aliquo h'nt q' q' illa producat.
Unde ex superioribus facilis est responsio ad hanc quastio-
nem, ut ex illis uide' fieri pot' pot' em'

Articulus secundus

Quomodo actiones distinguantur a suis tris

Varia q' dicitur actionum, hac de re sunt v' p' d' c' i. Vt n' illos omi-
 ttamus q' ad solute a se sunt nullam actionem q' transcuntem, im-
 manentem distinguere a suis tris, quos contra Thomam argumenta bit
 mur, sunt q' a se sunt actiones transcuntels ex nai' lei distin-
 qui a suis tris, immanentes uo minime. Existimant n' actiones
 immanentes n' e' uerab' actiones de hoc p' d' c' i, sed ea' qualitates
 p' suam entitatem a suis tris, dependentes, quas p' p' ca' gra-
 tomaticales uocant a se p' nas. Hocum sniam nichilum p' d' c' i. s. me.
 q. 36. p' babilior em' illam iudicat Vasq. 1. p. disp. 38. cap. 2.
 1. 2. q' d' p. q. cap. 2. que p' uel dubio e' uerum q' consistunt p' d' c' i
 in tum uerum intelligit et uoluntatem a se p' c' e' q' in t' a' h' o' n' e'
 et uoluntatem a solo Deo productam, q' d' sniam n' d' c' e' r' o' n' t'
 de sensibus et a se p' nas, quos V' l' s' q. d' i' t' cap. et p' d' c' i' e' f' a' t'
 q' u' u' o' a' s' s' e' r' o' n' t' a' c' t' i' o' n' e' s' n' u' e' t' r' a' n' s' c' u' n' t' e' s' n' u' e' i' m' m' a' n' e' n' t' e' s'
 distinguere modaliter a suis tris. Hac est snia: Bar. disp. 18.
 sect. 10. no. 7. et disp. 20. sect. 1. no. 12. que est uis inter d' d' c' i.
 et p' uel d' c' i' u' e' r' a

Ratio, comprobatur. Signu' distinctionis modalis
 e' q' n' unu' pot' manere a se subleto: Sed subleto actione pot'
 manere tris p' illa' productis: q' modaliter distinguunt. Major p' b' a' t' a'
 e' Min. confirmati, q' subleto actione, qua ignis p' u' a' t' e' a' c' t' i' o' n' e'
 in aqua, manet ipse calor, et subleto actione aqua sol' p' d' u' a' t'
 lucem, pot' eadem lux a solo Deo conseruari, q' d' in quocumq'
 alio actionis tris uenissimum est. Et confirmati q' diu' e' a' c' t' i' o' n' e'
 ho, qua d' s' conseruat quantitate aqua subleto, ab illa qua
 etiam conseruabat in se, et n' eadem entitas quantitas
 inuariata semp' manet: q' actionis ex nai' rei a se illa' distin-
 gunt. In actionibus immanentibus peculiariter idem p' d' c' i'

quod hinc produci per actionem inmanentem potest produci, conservari
a solo Deo inter se et a potestate. Ut constat in istis: quod actiones
quod hinc producantur ex natura rei ab illis distinctae sunt. Deinde
illud non iudicium quod produciuntur ab istis, nisi cum habitus potest pro
duci sine habitus: sed tunc temporis producentur per diversam actionem
haec enim ut probatur est uanitas omni uanitate tollitur, quod actio illa debet
quod est natura lei a potestate, tunc sine illa potest persistere
actiones ergo grammaticales grammaticae in uerbo con
sistere uidentur. Nam a se uanitate carum sunt uerbum uig. solum in
stipite per qualitatem de presentia uanitate. Quod ergo uanitate
quod non datur in meo uerbo, et antea non datur uanitate aliqua carum officii
com. Non heri est imposta. Quomodo non potest intelligi uanitate entitas in uerbo
nisi quod non heat carum officium? si heri quod produciuntur per ueram actio
nem, caritas non est officium de ueram actio. Deinde ea qualitas
non pendet uanitate ab istis in quibus est effectus: quod non pendet in
manente et stipite, sed mediante aliqua uanitate, quod non potest
esse nisi ueram actio. Ansi probatur, quod si uanitate pendet ab istis, non
potest esse se solo istam fieri, conservari, quod non est omni. Ut
non negabunt uerum istas concurrere ad tales qualitates pro
ducendas, et tamen gloria ad uisionem Beatorum. Quod ergo quo
modo concurrant? ratio in est concurrere officium de uanitate uanitate:
quod et uanitate officium illas produci: quod per aliquam actionem.
Unde magis quod noster istis cum intelligit non heri se mere uanitate,
sed actio operatur, ut et experientia demonstrat: quod heri ueram
actionem. Nam actio operatur et uerari nihil aliud est
quam actionem licere, quod per non in probabile, sed uerum
existimo actiones distinguere modaliter a uerminis per illas produci
Hinc probatur manet actiones esse in his produci
non in agente, nisi et his produci in agente sit. Totum uanitate
tab est uanitate in his tanquam in uerbo uanitate. Ad quam
plicandam aduerendum est actionem, de creationem, de due
hinc. Non uocamus in uanitate uanitate quod sunt edue